

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA LUBELSKIEGO

Lublin, dnia 21 lipca 2016 r.

Poz. 3293

WOJEWODA LUBELSKI

Rozstrzygnięcie nadzorcze Nr PN-II.4131.243.2016 Wojewody Lubelskiego

z dnia 20 lipca 2016 r.

stwierdzające nieważność uchwały Nr 514/XIX/2016 Rady Miasta Lublin z dnia 27 czerwca 2016 roku w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania stypendiów dla osób zajmujących się twórczością artystyczną i upowszechnianiem kultury oraz ich wysokości, w części obejmującej pkt 2 „Oświadczenia wnioskodawcy” zamieszczonego w załączniku nr 1 i nr 3 do uchwały

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr 514/XIX/2016 Rady Miasta Lublin z dnia 27 czerwca 2016 roku w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania stypendiów dla osób zajmujących się twórczością artystyczną i upowszechnianiem kultury oraz ich wysokości, w części obejmującej pkt 2 „Oświadczenia wnioskodawcy” zamieszczonego w załączniku nr 1 i nr 3 do uchwały.

Uzasadnienie

Uchwała została doręczona organowi nadzoru w dni 4 lipca 2016 r.

Przedmiotową uchwałę Rada Miasta Lublin podjęła m.in. na podstawie art. 7b ust. 3 ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz. U. z 2012 r. poz. 406, ze zm.).

W myśl przywołanego przepisu, organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego, w drodze uchwały, określają szczegółowe warunki i tryb przyznawania stypendiów, o których mowa w ust. 1, oraz ich wysokość, mając na uwadze wspieranie rozwoju umiejętności artystycznych oraz upowszechnianie kultury i opieki nad zabytkami.

W załącznikach nr 1 i nr 3 do uchwały Rada Miasta Lublin określiła wzory oświadczeń wnioskodawcy, zawierające w pkt 2 pouczenie o następującej treści: „Świadoma/świadomy odpowiedzialności karnej potwierdzam prawdziwość danych wpisanych we wniosku”.

W ocenie organu nadzoru wprowadzenie takiego zapisu nie znajduje uzasadnienia prawnego.

Zgodnie z art. 233 § 1 Kodeksu karnego, kto, składając zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. Jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę z obawy przed odpowiedzialnością karną grożącą

jemu samemu lub jego najbliższemu, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5 (art. 233 § 1a).

Warunkiem odpowiedzialności jest, aby przyjmujący zeznanie, działając w zakresie swoich uprawnień, uprzedził zeznającego o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznanie lub odebrał od niego przyrzeczenie (art. 233 § 2).

Nie podlega karze za czyn określony w § 1a, kto składa fałszywe zeznanie, nie wiedząc o prawie odmowy zeznania lub odpowiedzi na pytania (art. 233 § 3).

Sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet odstąpić od jej wymierzenia, jeżeli: 1) fałszywe zeznanie, opinia, ekspertyza lub tłumaczenie dotyczy okoliczności niemogących mieć wpływu na rozstrzygnięcie sprawy, 2) sprawca dobrowolnie sprostuje fałszywe zeznanie, opinię, ekspertyzę lub tłumaczenie, zanim nastąpi, chociażby nieprawomocne, rozstrzygnięcie sprawy. (art. 233 § 5).

Przepisy § 1-3 oraz 5 stosuje się odpowiednio do osoby, która składa fałszywe oświadczenie, jeżeli przepis ustawy przewiduje możliwość odebrania oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności karnej (art. 233 § 6).

Zgodnie z przepisem art. 233 § 6 Kodeksu karnego, przepisy o fałszywych zeznaniach stosuje się odpowiednio do fałszywych oświadczeń złożonych w postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, jeżeli przepis ustawy przewiduje możliwość odebrania oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności karnej.

Jak podkreślił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 maja 2009 r. sygn. akt IV KK 459/08 (OSNKW 2009/9/75), upoważnienie do uprzedzenia o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia, o którym mowa w art. 233 § 6 Kodeksu karnego, musi wynikać z ustawy, na podstawie której prowadzone jest postępowanie, zatem takiego upoważnienia nie może kreować akt rangi podustawowej, jakim jest rozporządzenie ministra.

Przepisy ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej nie przewidują możliwości odebrania oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności karnej a zatem Rada Miasta nie jest uprawniona aby uchwałą wydaną w wykonaniu zawartego w niej upoważnienia stanowić w tym zakresie.

Reasumując, wprowadzenie we wzorzec oświadczenia wnioskodawcy, ustalonym w załącznikach nr 1 i nr 3 do uchwały, rygору odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań jest pozbawione podstaw prawnych.

W tym stanie rzeczy stwierdzenie nieważności uchwały Nr 514/XIX/2016, we wskazanym zakresie, jest uzasadnione.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie, złożona za moim pośrednictwem, w terminie 30 dni od daty jego doręczenia.

w/z WOJEWODY LUBELSKIEGO

Robert Gmitruczuk
WICEWOJEWODA

Otrzymują:

- 1) Przewodniczący Rady Miasta Lublin
- 2) Prezydent Miasta Lublin